

REPUBLIKA E KOSOVËS - РЕПУБЛИКА КОСОВО - REPUBLIC OF KOSOVO
GJYKATA KUSHTETUESE
УСТАВНИ СУД
CONSTITUTIONAL COURT

Priština, 20. decembra 2017. godine
Ref. br.: AGJ 1177/17

PRESUDA

u

slučaju br. KI138/15

Podnosilac

„Shar Beteiligungs GmbH“ d.o.o.

Ocena ustavnosti presude
Rev. br. 116/2015 Vrhovnog suda od 17. juna 2015. godine

USTAVNI SUD REPUBLIKE KOSOVO

u sastavu

Arta Rama-Hajrizi, predsednica
Ivan Čukalović, zamenik predsednika
Altay Suroy, sudija
Almiro Rodrigues, sudija
Snezhana Botusharova, sudija
Bekim Sejdiu, sudija
Selvete Gërxhaliu-Krasniqi, sudija i
Gresa Caka-Nimani, sudija

Podnosilac zahteva

1. Podnosilac zahteva je „Shar Beteiligungs GmbH“ d.o.o. koga zastupa Dastid Pallaska, advokat iz Prištine.

Osporena odluka

2. Osporena odluka je presuda Rev. br. 116/2015 Vrhovnog suda od 17. juna 2015. godine, kojom je odbijen, kao neosnovan, zahtev za reviziju podnosioca protiv presude Apelacionog suda (Ac. br. 3128/2012 od 3. februara 2015. godine).
3. Osporena odluka je uručena podnosiocu zahteva 10. jula 2015. godine.

Predmetna stvar

4. Predmetna stvar zahteva je ocena ustavnosti gore navedene presude Vrhovnog suda, na osnovu koje podnosilac zahteva navodi da su mu povređena prava garantovana članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava Republike Kosovo (u daljem tekstu: Ustav), članom 32. [Pravo na pravno sredstvo], članom 46. [Zaštita imovine], kao i članom 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima (u daljem tekstu: EKLjP).

Pravni osnov

5. Zahtev je zasnovan na članovima 21.4 i 113.7 Ustava, članu 47. Zakona o Ustavnom sudu Republike Kosovo br. 03/L-121 (u daljem tekstu: Zakon) i pravilu 56 Poslovnika o radu Ustavnog suda Republike Kosovo (u daljem tekstu: Poslovnik).

Postupak pred Ustavnim sudom

6. Dana 9. novembra 2015. godine, podnosilac je podneo zahtev Ustavnom sudu Republike Kosovo (u daljem tekstu: Sud).
7. Dana 8. decembra 2015. godine, predsednica Suda je odlukom br. GJR. KI138/15 imenovala sudiju Ivana Čukalovića za sudiju izvestioca. Istog datuma, predsednica Suda je odlukom br. KSH. KI138/15 je imenovala Veće za razmatranje, sastavljeno od sudija: Robert Carolan (predsedavajući), Almiro Rodrigues i Arta Rama-Hajrizi.
8. Dana 15. decembra 2016. godine, predsednica Suda je imenovala sudiju Altaya Suroya za člana Veća za razmatranje umesto sudije Roberta Carolana, koji je podneo ostavku na poziciju sudije 9. septembra 2016. godine.
9. Dana 11. januara 2016. godine, Sud je obavestio podnosioca o registraciji zahteva. Istog datuma, Sud je poslao kopiju zahteva Vrhovnom sudu.
10. Dana 4. septembra 2017. godine, Veće za razmatranje je razmotrilo izveštaj sudije izvestioca i iznelo preporuku Sudu da proglasi zahtev prihvatljivim.

Pregled činjenica

11. Na osnovu spisa predmeta, rezultira da je g. S. Z. (u daljem tekstu: zaposleni) bio zaposlen u „SharrCem” iz Đeneral Jankovića na poziciji “šefa računovodstva”.

12. Dana 4. decembra 2008. godine, na osnovu obaveštenja br. 712 podnosilac zahteva je obavestio svog zaposlenog g. S. Z. o prekidu radnog odnosa, jer je *“protivpravno prisvojio novac od naknada koje je bio dužan da isplati radnicima podnosioca zahteva”* i time zloupotrebio poziciju šefa računovodstva.
13. Neodređenog datuma, zaposleni se obratio Opštinskom sudu u Kačaniku tužbenim zahtevom u vezi sa poništajem obaveštenja o prekidu radnog odnosa i vraćanja na radno mesto.
14. Dana 13. aprila 2010. godine, Opštinski sud u Kačaniku (rešenje C. br. 214/08) je obavezao podnosioca zahteva u spornoj stvari da podnese sudu odgovor na tužbu u pisanom obliku u roku od 15 dana od dana podnošenja tužbe.
15. Nepoznatog datuma, podnosilac je poslao odgovor na tužbu Opštinskom sudu u Kačaniku, gde je u deset tačaka uglavnom osporio tužbu i u prilogu je dodao kao dokaz službene izvode „Raiffeisen banke“ koji su, prema podnosiocu, dokazali da je tužba protiv njega neosnovana.
16. Dana 24. januara 2012. godine, Opštinski sud u Kačaniku (presuda C. br. 214/08) je usvojio u celosti tužbeni zahtev obavezujući podnosioca zahteva da svog zaposlenog vrati na radno mesto na poziciju *“šefa računovodstva”* sa svim pravima koja proizilaze iz radnog odnosa, kao i obavezao podnosioca zahteva da potčinjenom nadoknadi troškove parničnog postupka.
17. Dana 8. februara 2012. godine, podnosilac zahteva je izjavio žalbu Okružnom sudu na presudu C. br. 214/08 Opštinskog suda u Kačaniku, tvrdeći bitnu povredu parničnih odredaba, pogrešno utvrđivanje činjenica i pogrešnu primenu materijalnog prava i tom prilikom je pokrenuo žalbu zbog pasivnog legitimiteta stranke u postupku i subjektivnog identiteta podnosioca zahteva.
18. Dana 3. februara 2015. godine, Apelacioni sud Kosova je (presuda Ac. br. 3128/12) odbio žalbu kao neosnovanu, potvrđujući presudu C. br. 214/08 Opštinskog suda u Kačaniku.
19. Dana 23. marta 2015. godine, podnosilac zahteva je podneo reviziju na presudu Ac. br. 3128/12 Apelacionog suda Kosova u vezi sa tvrdnjom o *“bitnoj povredi odredaba parničnog postupka, i pogrešnoj primeni materijalnog prava”*, dok je u svom zahtevu za reviziju ponovio iste navode ističući da sudovi nižih instanci nisu odgovorili na te tvrdnje.
20. Dana 17. juna 2015. godine, Vrhovni sud Kosova je (presuda Rev. br. 116/2015) odbio, kao neosnovanu, reviziju u pogledu prvog dela presude C. br. 214/08 Opštinskog suda u Kačaniku koji se odnosi na poništaj obaveštenja o prekidu radnog odnosa i drugog dela koji se odnosi na obavezu podnosioca zahteva da svog zaposlenog vrati na radno mesto.

Navodi podnosioca

21. Podnosilac zahteva tvrdi da su mu redovni sudovi povredili pravo na pravično i nepristrasno suđenje, što je garantovano članom 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje], jer sudska odluka nije obrazložena, tvrdeći dalje da je „kao posledica nedostatka obrazloženja, osporena odluka podnosioca zahteva lišila ustavnog prava na delotvorno pravno sredstvo”, i time mu je povređeno i pravo garantovano članom 32, i kao posledica ovih povreda, podnosiocu zahteva je povređeno i pravo na imovinu prema članu 46. [Zaštita imovine]. Podnosilac zahteva, takođe, tvrdi da je došlo do povrede člana 6. [Pravo na pravično suđenje] EKLjP.
22. U svom zahtevu podnosilac zahteva se žali na pogrešnu primenu materijalnog prava od strane redovnih sudova. Pored toga, on takođe tvrdi pogrešnu ocenu činjeničnog stanja, naglašavajući da je “u trenutku donošenja prvostepene odluke podnosilac zahteva prekinuo svoju aktivnost kao zakupac Fabrike cementa „SharrCem“ u Đeneral Jankoviću. To stoga što je u decembru 2010. godine, Fabrika cementa „SharrCem“ privatizovana od strane Grupacije „Titan“ sa sedištem u Atini”. U tom smislu, on tvrdi:
- “- Osporena odluka uopšte nije uzela u obzir da je lice kome je upućena prvostepena odluka, „SharrCem“ DOO različit od pravnog lica kome je upućena drugostepena odluka „Sharr Beteiligungs“ GmbH.
- Vrhovni sud ozakonjuje tešku povredu materijalnog zakona po kojoj su privatna preduzeća dužna da primenjuju AN br. 2003/2 o javnim službama iako se ovaj zakonski instrument primenjuje isključivo na javne službenike [...].
- Osporena odluka je takođe propustila da oceni činjenične navode [..]”.
23. Podnosilac zahteva zaključuje tražeći od Suda da proglasi ništavom presudu Rev. br. 116/2015 Vrhovnog suda Kosova i vrati predmet na ponovno suđenje.

Prihvatljivost zahteva

24. Sud prvo ocenjuje da li je podnosilac zahteva ispunio uslove prihvatljivosti, propisane Ustavom i dalje precizirane u Zakonu i Poslovniku.
25. U tom smislu, Sud se poziva na članove 113.1 i 113.7 Ustava, koji propisuju:
- “1. Ustavni sud odlučuje samo u slučajevima koje su ovlašćene strane podnele sudu na zakonit način.
[...]
7. Pojedinci mogu da pokrenu postupak ako su njihova prava i slobode koje im garantuje ovaj Ustav prekršena od strane javnih organa, ali samo kada su iscrpeli sva ostala pravna sredstva, regulisanim zakonom”.
26. Sud se poziva i na član 48. Zakona, koji propisuje:

“Podnosilac podneska je dužan da jasno naglasi to koja prava i slobode su mu povređena i koji je konkretan akt javnog organa koji podnosilac želi da ospori”.

27. Pored toga, Sud podseća na pravilo 36 Poslovnika, koje propisuje:

“(1) Sudu je dozvoljeno da rešava zahtev:

d) ako je zahtev prima facie opravdan ili nije očigledno neosnovan.

28. Što se tiče gore navedenog, Sud utvrđuje da je podnosilac podneo individualni zahtev, da ima svojstvo ovlašćene strane, zahtev je podneo unutar roka koji je propisan članom 49. Zakona i nakon što je iscrpeo sva pravna sredstva. Stoga, Sud smatra da su ispunjeni svi formalni uslovi prihvatljivosti kako bi se zahtev razmotrio od strane Suda.

Ocena merituma slučaja

29. Sud prvo podseća da član 53. Ustava [Tumačenje Odredbi Ljudskih Prava] obavezuje Ustavni sud da se *“Osnovna prava i slobode zagarantovana ovim Ustavom se tumače u saglasnosti sa sudskom odlukom Evropskog suda za ljudska prava”*.
30. Sud nalazi da su glavni navodi podnosioca zahteva o navodnim kršenjima ljudskih prava vezani za član 31. [Pravo na Pravično i Nepristrasno Suđenje] Ustava u vezi sa članom 6. EKLjP [Pravo na pravično suđenje] koja su potom uslovia i kršenje člana 46. Ustava [Pravo na imovinu]. To se dešava zato što sudske odluke nisu dovoljno obrazložene. Ustavna odredba i EKLjP koji se osporavaju imaju sledeći sadržaj:

Član 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje]

1. Svakom se garantuje jednaka zaštita prava pred sudom, ostalim državnim organima i nosiocima javnih.

2. Svako ima pravo na javno, nepristrasno i pravično razmatranje odluka o pravima i obavezama ili za bilo koje krivično gonjenje koje je pokrenuto protiv njega/nje, u razumnom roku, od strane nezavisnog i nepristrasnog, zakonom ustanovljenog, suda.

[...]

Član 6 EKLjP

Pravo na pravično suđenje

1. Svako, tokom odlučivanja o njegovim građanskim pravima i obavezama ili o krivičnoj optužbi protiv njega, ima pravo na pravičnu i javnu raspravu u razumnom roku pred nezavisnim i nepristrasnim sudom, obrazovanim na osnovu zakona. Presuda se izriče javno, ali se štampa i javnost mogu isključiti s celog ili s dela suđenja u interesu morala, javnog reda ili nacionalne bezbednosti u demokratskom društvu, kada to

zahtevaju interesi maloletnika ili zaštita privatnog života stranaka, ili u meri koja je, po mišljenju suda, nužno potrebna u posebnim okolnostima kada bi javnost mogla da naškodi interesima pravde.

2 Svako ko je optužen za krivično delo smatraće se nevinim sve dok se ne dokaže njegova krivica na osnovu zakona.

[...]

31. Prilikom razmatranja tvrdnji o povredi prava na pravično i nepristrasno suđenje, Sud ocenjuje da li je sudski proces u celosti bio pravičan i nepristrasan, kao što je i propisano članom 31. Ustava (vidi, između ostalog: *mutatis mutandis*, *Edwards protiv Ujedinjenog kraljevstva*, 16. decembar 1992. godine, str. 34, Serija A br. 247, i *B. Vidal protiv Belgije*, 22. april 1992. godine str. 33, Serija A br. 235).
32. U ovom zahtevu, Sud primećuje da su redovni sudovi obavezali podnosioca zahteva da S. Z.-a, svog bivšeg zaposlenog udaljenog sa posla zbog navodnih disciplinskih povreda, vrati na njegovo prethodno radno mesto, proglašavajući nezakonitim sve pravne radnje podnosioca zahteva u vezi sa slučajem.
33. U svetlu tvrdnji navedenih od strane podnosioca zahteva i obrazloženja datog od strane redovnih sudova, Sud ocenjuje da puna dužnost i nadležnost redovnih sudova da ispitaju činjenično stanje i da ocenjuju dokaze slučaja i da Ustavni sud isključivo u određenim slučajevima interveniše samo onda kada svojim postupcima redovni sudovi krše pravo na pravično i nepristrasno suđenje (član 31. Ustava) – pravo na pravično suđenje (član 6. EKLjP). U ovim slučajevima, Sud analizira činjenice i odgovarajuće okolnosti u onoj dimenziji koja utiče na prava i slobode predviđene članovima 31. i 32. Ustava.
34. Što se tiče gore navedenog, Sud primećuje da je podnosilac zahteva tvrdio da presuda Rev. br. 116/2015 od 17. juna 2015. godine Vrhovnog suda, u pogledu revizije nije poštovala standard obrazloženja sudskih odluka. Shodno tome, prema podnosiocu zahteva, ova odluka je u suprotnosti sa garancijama iz člana 31. Ustava i članom 6 EKLjP.
35. U tom smislu, Sud ističe da pravo na pravično i nepristrasno suđenje, koje je garantovano članom 31. Ustava, uključuje i pravo na obrazloženu sudsku odluku. Obrazloženje odluka je osnovni element pravične odluke. Cilj obrazložene odluke je da se ukaže stranama da su saslušane i da im se pruži mogućnost da je ospore i pored toga, donoseći obrazloženu odluku, može se sprovesti javna kontrola sprovođenja pravde (vidi: presuda Ustavnog suda, slučaj: KI72/12 od 17. decembra 2012. godine).
36. Mera do koje se primenjuje obaveza da se obrazloži odluka može da se promeni u zavisnosti od prirode sudske odluke i mora se odrediti u svetlu okolnosti slučaja (vidi: *Hirvisaari protiv Finske*, presuda ESLjP, 27. septembra 2001. godine, stav 30).
37. U ovom slučaju, Sud nalazi da je Opštinski sud u Kačaniku u obrazloženju svoje presude, između ostalog, istakao: „Sud je usvojio tužbeni zahtev kao osnovan i obavezao tuženog da tužioca vrati na radno mesto na kome je prethodno

radio iz razloga što tužilac svojim radnjama nije prouzrokovao štetu tuženom „Sharr Cem“, tuženi nije sproveo zakonom propisani postupak i mogao je tužiocu da izrekne neku drugu blažu meru od prestanka radnog odnosa, kao što je na primer usmena opomena, pismena opomena, zabrana povećanja plate za godinu dana, zabrana napredovanja, kao i smanjenje ličnog dohotka a ne da mu izrekne poslednju meru prestanak radnog odnosa, zatim o ovoj meri je morala da odluči disciplinska komisija tuženog, a ne ad hoc komisija.“

38. Sud konstatuje da je u odgovoru na tužbu podnosilac zahteva osporio tužbu kao preuranjenu i dostavio Opštinskom sudu u Kačaniku sve spise disciplinskog postupka sprovedenog u slučaju protiv S.Z., ali navodi podnosioca zahteva od odgovora na tužbu uopšte nisu adresirani u presudi Opštinskog suda.
39. Sud nalazi da je podnosilac zahteva nakon presude Opštinskog suda osim formalnih osnova za žalbu, takođe, podneo prigovor na suštinu te presude, ističući i u žalbi da presuda Opštinskog suda: a) je upućena i obavezuje pravno lice koje uopšte nije bilo stranka u parničnom postupku i b) ne sadrži koherentne činjenične i/ili zakonske razloge na osnovu kojih je doneta. Takođe, podnosilac zahteva je u žalbi jasno objasnio da je Opštinski sud u Kačaniku pogrešno primenio odredbe Osnovnog zakona o radu kada je našao da je disciplinski postupak obavezan i da je propisan zakonom.
40. U presudi Ac. Br. 3128/12, Apelacioni sud Kosova razmatrajući žalbu podnosioca zahteva je odlučio da odbaci žalbu sa obrazloženjem: *„[...] ovaj sud je ocenio zaključak prvostepenog suda i našao da je isti pravilan i osnovan, da je zasnovan na izvedenim dokazima i spisima predmeta i da su dati obrazloženi razlozi koje prihvata i ovaj sud [...] Ovaj sud smatra da prvostepeni sud nije učinio povrede odredaba parničnog postupka na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti i da je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, kao što je pravilno primenio i materijalno pravo [...]“.*
41. Sud nalazi da je podnosilac dostavio Vrhovnom sudu zahtev za reviziju insistirajući na svom stavu izraženom i u nižestepenim sudovima, i između ostalog u zahtevu je jasno izjavio da pravno lice „SharCem“ d.o.o. kome je upućeno i koje obavezuje žalbena presuda je registrovano kao društvo sa ograničenom odgovornošću 12. novembra 2012. godine, gotovo 2 (dve) godine nakon što je podneta tužba u ovom spornom slučaju. Pravni subjekt preduzeće „SharrCem“ d.o.o. koji je odvojen od tuženog dokazuje se na najbolji način činjenicom da „SharrCem“ d.o.o. ima poseban broj registracije, odnosno 70708396 i poseban fiskalni broj 600653754 koji je drugačiji od tuženog.
42. Podnosilac u zahtevu za reviziju je takođe jasno istakao da ni ovo pitanje pokrenuto pred prvostepenim i drugostepenim sudom ne samo da nije ispravljeno od strane Apelacionog suda, već nije bio uopšte razmotreno.
43. Sud primećuje da je Vrhovni sud osporenom presudom odlučio da odbije zahtev za reviziju u pogledu prvog dela sudskih odluka prvostepenog suda i drugog koji se odnose na poništenje odluke podnosioca zahteva o prekidu radnog odnosa za jednog svog bivšeg zaposlenog, a što se tiče obaveze

podnosioca zahteva da obezbedi zaposlenom “*sva prava i obaveze iz radnog odnosa*” sudske odluke nižestepenih sudova su ukinute i vraćene na ponovno suđenje, smatrajući nejasnim i nedefinisanim ove delove odluka.

44. Sud utvrđuje da je podnosilac zahteva tokom čitavog sudskog procesa, u svakom sudskom stepenu kada je koristio žalbena pravna sredstva, koja su detaljnije obrazložena i dosledno je pokrenuo pitanje utvrđivanja pasivnog legitimiteta strane u postupku (načelo dispozicije prema podnosiocu zahteva), tvrdeći da tuženi entitet (podnosilac zahteva) i naznačen u sudskoj odluci prvog stepena i tuženi entitet u narednim stepenima nisu isti i potpuno su odvojeni. Podnosilac zahteva je, isto tako, tvrdio da su sudovi različitih stepena različito utvrdili, čak i kontradiktorno, činjenično stanje i nisu objasnili glavnu činjenicu da li je bilo disciplinskog postupka protiv bivšeg radnika podnosioca zahteva, kao i činjenicu koji je bio zakon na snazi koji je trebao da se koristi u ovom slučaju.
45. Iz sadržaja presude Vrhovnog suda se primećuje da je jedna od glavnih tvrdnji, dakle ona u vezi sa legitimitetom strane, rešena od strane Vrhovnog suda samo površinski jednom rečenicom, dok pitanje primene zakona na snazi vezano sa disciplinskim postupkom nije uopšte rešeno.
46. Vrhovni sud je u pogledu prve tvrdnje naglasio: “*Ovaj sud dodaje da su navodi koji se odnose na subjektivni identitet tužene strane neosnovani jer je u izreci pobijane presude navedeno: “SharrCem” – Sharr Beteiligungs GmbH iz Đeneral Jankovića ...*”, koji pravni subjekat je naznačen i u osporenom obaveštenju tuženog”.
47. Na osnovu gore navedenog, izgleda da Vrhovni sud nije meritorno razmotrio tvrdnju naglašenu od strane podnosioca zahteva da “*je prvostepena odluka upućena i obavezuje pravno lice koje nije ni postajalo u trenutku izdavanja obaveštenja o prestanku radnog odnosa i da – kao posledica toga – nije ni učestvovalo u parničnom postupku u ovom predmetu*”.
48. Sud smatra da je ova stvar od suštinskog značaja za slučaj; stoga je njeno pojašnjenje obavezno kada je podnosilac zahteva naglasio i izneo dokaze za oba pravno odvojena entiteta sa različitim registarskim i fiskalnim brojevima. Iz sudskih odluka se ne može utvrditi da li je postojao neki pravni akt o prenosu ili nasleđivanju obaveza između dva pravna entiteta, tako da nije jasno da li je zaista entitet naznačen u odlukama (u ovom slučaju podnosilac zahteva) taj koji treba da snosi pravne obaveze naložene sudskim odlukama.
49. Što se tiče druge tvrdnje podnosioca zahteva u vezi sa pitanjem disciplinskog postupka protiv njegovog bivšeg zaposlenog i načinom razmatranja ovog pitanja od strane redovnih sudova, Sud utvrđuje sledeće:

Opštinski sud u Kačaniku je u presudi C. br. 214/08 od 24. januara 2012. godine, obrazložio: “*d) Tuženi je tužiocu raskinuo radni odnos bez sprovođenja bilo kakvog postupka propisanog zakonom, a ovu činjenicu sud je utvrdio iz obaveštenja tuženog pod br. 712 od 04.12.2008. godine, gde je u obrazloženju obaveštenja navedeno da mu je radni odnos raskinut na osnovu izveštaja ad hoc komisije od 29.11.2008. godine*”.

50. Apelacioni sud Kosova je (presuda Ac. br. 3128/12 od 3. februara 2015. godine), obrazložio: „Stoga, što se tiče žalbenih navoda, kakav je žalbeni navod u vezi sa disciplinskim postupkom, ovaj sud smatra da su isti neodrživi, to iz razloga što Uredbom 2001/27 o osnovnom zakonu o radu na Kosovu nije predviđen disciplinski postupak, već je ovaj postupak predviđen Administrativnim naređenjem SPGS-a br. 2003/2 za sprovođenje ove Uredbe, a koji postupak u konkretnom građansko-pravnom predmetu, kako proizilazi iz spisa predmeta, uopšte nije sproveden”.
51. Vrhovni sud Kosova je (presuda Rev. br. 116/2015 od 17. juna 2015. godine) utvrdio: “Vrhovni sud Kosova ocenjuje da su nižestepeni sudovi pravilno primenili odredbe materijalnog prava kada su usvojili tužbeni zahtev tužioca da se poništi kao nezakonito obaveštenje o prestanku radnog odnosa i da bude vraćen na radno mesto iz razloga što i po oceni ovog suda na osnovu zakonske odredbe iz člana 11.5, u slučajevima kada se primenjuje član 11.2 Osnovnog zakona o radu na Kosovu, tačka (b), poslodavac treba da održi sastanak sa zaposlenim na kome mu daje usmeno objašnjenje o razlozima za raskid ugovora”.
52. Sud primećuje da je pitanje eventualnog disciplinskog postupka protiv radnika podnosioca zahteva od strane redovnih sudova u tri stepena različito razmotreno, tako da je teško da se iz sudskih odluka utvrdi da li je sproveden disciplinski postupak. I ako je takav postupak sproveden, nejasan je pravni osnov na osnovu kojeg je sproveden ili je trebalo da se sprovede. Sud smatra da postoje kontradiktorni elementi u odlukama različitih sudskih stepena u vezi sa ovim pitanjem, koje u svakom slučaju igra ključnu ulogu u konačnom ishodu spora.
53. Podnosilac zahteva je jasno pokrenuo u zahtevu za reviziju pitanje potpuno pogrešnog pozivanja Apelacionog suda na AU 2003/2, naglašavajući da ovo Administrativno uputstvo ne služi za sprovođenje Osnovnog zakona o radu, već za Uredbu 2001/36 o civilnoj službi na Kosovu. Sve dok bivši radnik S.Z nije imao status civilnog službenika tada se ni ovo AU uopšte ne može primeniti u njegovom slučaju. Dakle, podnosilac zahteva je tvrdio da je ova činjenica odlučujuća za donošenje presude tog suda, ali Vrhovni sud uopšte nije razmatrao to pitanje, samo je utvrdio da su “nižestepeni sudovi pravilno primenili odredbe materijalnog zakona”.
54. Naravno, mogućnost kontradiktornih sudskih odluka je, dakle, po prirodi moguća u svakom pravnom sistemu zasnovanom na nizu sudova različitih stepena sa nadležnostima nad svojom teritorijom. Međutim, uloga Vrhovnog suda je upravo da razmatra ove kontradiktornosti (vidi: S.C. *Uzinexport S.A. protiv Rumunije*, presuda ESLjP od 31. marta 2015. godine, stav 29), vidi, između ostalog i (*Zielinski i Pradal i Gonzalez i drugi protiv Francuske* [VV], br. 24846/94 i 34165/96).
55. Ocenjujući proces kao jedinstvenu celinu, na osnovu čitanja presude Vrhovnog suda i presuda nižestepenih sudova, Sud smatra da nedostatak potpunog adresiranja i adekvatnog odgovora na tri osnovne tvrdnje podnosioca: pasivni legitimitet stranke u postupku, pitanje disciplinskog postupka protiv

zaposlenog i potpuno pogrešna primena zakona, koje se smatraju ključnim pitanjima procesa, predstavljaju nepremostiv nedostatak sadržaja presude i obrazloženja Suda.

56. Uzimajući u obzir gore navedene argumente, kao i na osnovu konsolidovane sudske prakse ESLJP, u tom smislu, u ovom slučaju koji se razmatra, Sud ocenjuje da se presudom Vrhovnog suda kojom je odbijena revizija nije poštovao ustavni standard obrazloženja sudske odluke. Shodno tome, Sud utvrđuje da je došlo do povrede člana 31. Ustava [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] i člana 6.1 EKLJP [Pravo na pravično suđenje].
57. S obzirom da tvrdnja o povredi prava na imovinu [član 46. Ustava] nije dovoljno obrazložena od strane podnosioca zahteva, već je samo pomenuto da se desila kao posledica povrede prava na pravično i nepristrasno suđenje, Sud ne nalazi razlog da je razmatra kako posebnu tvrdnju.

IZ TIH RAZLOGA

Ustavni sud, u skladu sa članom 113.7 Ustava, članom 20. Zakona i pravilima 56 (1) i 74 (1) Poslovnika, na sednici održanoj 4. septembra 2017. godine jednoglasno

ODLUČUJE

- I. DA PROGLASI zahtev prihvatljivim;
- II. DA UTVRDI da je došlo do povrede člana 31. [Pravo na pravično i nepristrasno suđenje] Ustava u vezi sa stavom 1, člana 6. [Pravo na pravično suđenje] Evropske konvencije o ljudskim pravima;
- III. DA PROGLASI nevažećom presudu Rev. br. 116/2015 Vrhovnog suda Kosova od 17. juna 2015. godine;
- IV. DA VRATI presudu Vrhovnog suda na ponovno odlučivanje u skladu sa presudom ovog Suda;
- V. DA OSTANE u potpunosti posvećen pitanju, očekujući izvršenje ove presude;

VI. DA NALOŽI da se ova presuda dostavi stranama i, u skladu sa članom 20.4 Zakona, objavi u Službenom listu;

VII. DA PROGLASI da ova presuda stupa na snagu odmah.

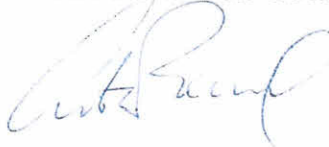
Sudija izvestilac

Ivan Čukalović

Predsednica Ustavnog suda

Artë Rama-Hajrizi